

Arrest

nr. 142 281 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 5 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 november 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. PELGRIMS DE BIGARD verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 22 november 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 december 2013 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoekster op 7 oktober 2014 kennis neemt. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag van betrokkene ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft bij indiening van haar aanvraag het bewijs niet geleverd dat zij over een identiteitsdocument beschikte. Het artikel 9bis§1 van de wet 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, stelt dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. (Arrest RW 70.708 van 25.11.2011 en Arrest RVS 214.351 van 30.06.2011). De Omzendbrief van 21 juni 2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name haar geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde. (RW nr. 11.335 van 19.05.08).”

1.3. De gemachtigde neemt op 24 december 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die verzoekster op 7 oktober 2014 ter kennis wordt gebracht. De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: G.D.

(...)

nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het minderjarig kind, G.I.-S. (...) dient zijn moeder te volgen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visu m.

In toepassing van artikel 74/13 is het in het belang van het minderjarige kind om zijn alleenstaande moeder te volgen. Het feit dat het kind hier sinds 18.11.2013 naar school gaat wordt niet weerhouden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van goed bestuur en van de omzendbrief van 21 juni 2007. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

« - L'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 précise que « Lors de circonstances exceptionnelles et à la condition que l'étranger dispose d'un document d'identité, l'autorisation de séjour peut être demandée auprès du bourgmestre de la localité où il séjourne, qui la transmettra au ministre ou à son délégué. »

Le dit article impose le dépôt d'un document d'identité.

La partie requérante a déposé son acte de naissance.

Le dit acte de naissance donne les informations suivantes :

- le nom
- le prénom
- la date de délivrance
- le lieu de délivrance
- la date de naissance
- le lieu de naissance
- la nationalité
- le sexe

Ce document est remis sur présentation du passeport national/ d'une carte d'identité nationale.

Que la partie adverse se limite à refuser de reconnaître à l'acte de naissance joint à la demande la qualité de document d'identification et ce sans en justifier les raisons.

Que le CCE a considéré que " la partie défenderesse ne pouvait se borner à rejeter le document produit par la partie requérante au seul motif que les documents produits « ne sont en rien assimilables aux documents repris dans la circulaire du 21/06/2007 », mais devait expliquer les raisons pour lesquelles l'identité de l'intéressé demeurerait incertaine ou imprécise malgré la production d'une attestation de perte des pièces d'identité." (CCE 18.11.2009, n° 34.317)

Dans le même ordre, le CCE considère que : "Compte tenu de la ratio legis de l'article 9bis relative à l'incertitude de l'identité du demandeur et vu l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, le Conseil a estimé que l'OE ne pouvait se borner à déclarer que la demande n'était pas accompagnée d'un document d'identité requis par la loi, mais devait expliquer les raisons pour lesquelles l'identité de la partie requérante demeurerait incertaine ou imprécise malgré la production de ce document." (CCE 26.04.2010, n° 42.321)

Qu'en refusant de reconnaître à l'acte de naissance joint à la demande la qualité de document d'identification et ce sans en justifier les raisons, d'une part, en exigeant, d'autre part, le dépôt d'un passeport, dont elle dispose déjà, ou d'un document d'identité autre, la partie adverse viole le principe de bonne administration qui lui impose l'examen personnalisé de la demande en tenant compte des pièces qui sont déjà en sa possession et dont elle a tenu compte.

Que le document joint à la demande répond à la condition exprimée par l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire "... à la condition que l'étranger dispose d'un document d'identité".

Que la circulaire du 21.06.2007 à laquelle se réfère la partie adverse précise " A cet égard, sont uniquement acceptés un passeport international, ou un titre de voyage, ou une carte d'identité".

Que la circulaire ne peut imposer conditions contraignantes qui ne sont pas dans la loi. Qu'il s'agit d'un "commentaire législatif" et ne peut modifier la portée de la législation (CCE 30.06.2010 n°45.736)

.....

Il y a lieu de relever que la circulaire renvoie à l'exposé des motifs que "cette interprétation trouve son fondement dans l'exposé des motifs commentant l'article 4 de la loi du 15 septembre 2006 et dans l'article 7 de l'arrêté royal du 17 mai 2007"

L'exposé des motifs justifie la production de documents d'identification afin de lever toute incertitude sur l'identité de la personne "il est ainsi clairement indiqué qu'un document d'identité, c'est-à-dire un passeport ou un titre de voyage équivalent, est indispensable, la demande d'autorisation de séjour ne peut être que déclarée irrecevable si l'identité d'une personne est incertaine. Il convient d'éviter que les titres de séjour servent à régulariser l'imprécision relative à l'identité" (Chambre des Représentants de Belgique, projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980, Doc 51 2478/001 du 10 mai 2006, p. 33)

Or, lors de son arrivée dans la commune, la requérante s'est présentée à l'administration communale.

L'administration lui a délivré une déclaration d'arrivée.

Ce document indique avec précision les nom, prénom, date de naissance de la requérante, la date d'entrée, l'adresse et la présentation du passeport de la requérante dont l'administration relève :

- le n°EX588180
- la validité, du 27.09.2013 au 27.09.1923,
- l'apposition d'un visa 004137296 type C valable du 09.11.2013 au 03.12.2013.

Qu'il y a lieu de relever que la déclaration d'arrivée est du 21.11.2013 et la demande de séjour du 22.11.2013.

Que la partie adverse a dès lors disposer de tous les éléments d'information pour identifier la requérante.

Il ressort que l'exigence d'identification est rencontrée.

De surcroît, l'identité de la requérante a été vérifiée à plusieurs reprises.

Ainsi, lors de ses précédentes demandes d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, étant les 07.01.2009, 24.05.2009, 12.04.2010,

Le 23.03.2010, l'administration communale lui a délivré une déclaration d'arrivée.

La partie adverse est dès lors en possession de la copie du passeport de la requérante, depuis 2009.

Qu'il appartient à la partie adverse de procéder à l'examen au cas par cas des demandes qui lui sont soumises et, partant, de tenir compte des pièces dont elle dispose déjà et qui lui ont permis de délivrer à deux reprises - une annexe 3 et d'examiner les précédentes demandes d'autorisation de séjour.

Que la partie adverse dispose dès lors de tous les documents permettant de lever toute incertitude sur l'identité de la requérante.

Que la partie adverse ne peut dès lors déclarer irrecevable une demande de séjour au motif que n'est pas joint le document dont elle dispose déjà et alors qu'elle a procédé à l'identification de la requérante à plusieurs reprises.

DEUXIEME BRANCHE

Que la partie adverse est en possession de la copie du passeport de la partie requérante puisqu'elle lui a été remise lors des précédentes demandes d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

Qu'en application du principe de bonne administration, lequel implique une gestion ordonnée des pièces et une obligation de garde des dossiers de séjour, la partie adverse doit avoir en sa possession la copie du passeport et ne peut s'en être défait.

Que le recours aux pièces d'identité déjà transmises a déjà été mis en avant par le CCE dans son arrêt du 31 mars 2010, n° 41.155

"D'autre part, il ne peut être exigé de la partie défenderesse que cette dernière, alors qu'elle statue sur la demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant, doive d'initiative se pencher sur les précédentes autres procédures introduites par ce dernier sur le territoire belge sans que le requérant ne mentionné dans sa demande d'autorisation de séjour, à tout le moins, l'existence du dépôt antérieur d'un document d'identité ou tout autre explication relative à l'existence d'un document d'identité au sens de l'article 9bis de la loi"

La partie adverse ne peut contester disposer de l'identification complète de la requérante alors qu'elle lui a attribué un n° dans son administration : 6479763., n° repris dans l'acte attaqué.

Ce numéro d'identification est déjà apposé sur la décision de refus du 20.07.2012.

Que cette décision est antérieure à la demande d'autorisation de séjour du 22.11.2013. Que la partie adverse dispose d'une identification précise de la requérante et ce avant que celle-ci ne sollicite une nouvelle demande de séjour en application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

De surcroît, la partie adverse, donne à la disposition précitée, l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, une interprétation incompatible avec le texte même de la loi et en contradiction avec l'exposé des motifs de la loi.

En conséquence, l'acte attaqué procède d'une violation de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 et ne peut dès lors répondre aux exigences de motivation formelle des actes administratifs tels qu'édictees par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

Que les violations invoquées sont établies.

SUR L'ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE

Il y a lieu à annulation de l'ordre de quitter le territoire, mesure d'exécution de la décision dont l'annulation est demandée et selon les moyens invoqués. »

2.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het" beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Uit het betoog van verzoekster kan evenwel worden afgeleid dat zij doelt op het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarop de eerste bestreden beslissing is gesteund.

2.4. Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is. Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

2.5. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst er op dat zij bij haar aanvraag, vermeld in punt 1.1., een geboorteakte voorlegde die een aantal gegevens bevat. Zij stelt dat deze geboorteakte werd voorgelegd in de plaats van een nationaal paspoort of een nationale identiteitskaart. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde ten onrechte geweigerd de geboorteakte te aanvaarden als een identiteitsdocument, heeft hij de ratio legis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet miskend en heeft hij de redenen voor zijn weigering niet uiteengezet. Verder meent verzoekster dat aan de omzendbrief van 21 juni 2007 geen bindend karakter kan worden verleend.

2.6. De Raad stelt vast dat de gemachtigde aangaande de geboorteakte als volgt heeft gemotiveerd: *“Het door betrokkene voorgelegde stuk met name haar geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde. (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).”*

De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoekster aangebrachte geboorteakte, maar heeft geoordeeld dat deze niet als een identiteitsdocument kan worden beschouwd.

Daargelaten de vraag of aan de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 een bindend karakter kan worden verleend, verwijst de Raad naar de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De ratio legis van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals gesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt hier duidelijk uiteengezet. De bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoont” (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*) en dit aan de hand van een identiteitsdocument. De wetgever heeft daarbij duidelijk aangegeven dat bij gebreke aan een identiteitsdocument de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “*niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden*” (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*).

De vraag stelt zich derhalve of een geboorteakte als een identiteitsdocument kan worden beschouwd en of door het voorleggen van een geboorteakte een vreemdeling zijn identiteit op afdoende wijze “aantoont”.

Uit artikel 57 van het Burgerlijk Wetboek volgt dat een geboorteakte bepaalde gegevens bevat, zoals de naam en voornaam van het kind wiens geboorte wordt aangegeven. Enkel indien de houder van een geboorteakte in het bezit is van een identiteitskaart, paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel met overeenstemmende identiteitsgegevens wordt echter aangetoond dat de drager van de geboorteakte diegene is wiens gegevens vermeld worden op de geboorteakte.

De Raad oordeelt bijgevolg dat aan een geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde kan worden toegeschreven als aan een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart. Hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont deze niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen. De loutere voorlegging van een geboorteakte laat niet toe om dit document te vereenzelvigen met de persoon op wie het betrekking heeft, in casu de verzoekster.

De Raad is dan ook van oordeel dat in de bestreden beslissing op een niet kennelijk onredelijke noch onzorgvuldige wijze wordt geoordeeld dat de door verzoekster bij haar aanvraag, vermeld in punt 1.1., gevoegde geboorteakte niet kan worden aanvaard als een identiteitsdocument in de zin van deze bepaling. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde ook op duidelijke en uitdrukkelijke wijze uitlegt waarom de geboorteakte niet wordt aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Bij gebreke aan een identiteitsdocument is de identiteit onzeker en dient de aanvraag, conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk te worden verklaard.

2.7. Verzoekster stelt verder dat zij zich heeft aangemeld bij de gemeente en dat een aankomst-verklaring werd opgemaakt waarin onder meer het nummer van haar paspoort, de geldigheid ervan en de geldigheid van het ingevoegde visum wordt weergegeven. Bovendien is haar identiteit al geverifieerd geweest in het kader van eerdere verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dit in 2009 en 2010. Verzoekster stelt dat de gemachtigde reeds in het bezit is van een kopie van haar paspoort en dus over alle elementen beschikt om enige onzekerheid over haar identiteit weg te nemen. Ze wijst op het gegeven dat haar een zogenaamd OV-nummer werd toegekend dat op de bestreden beslissing figureert en dat het aan de gemachtigde toekomt om zorgvuldig te handelen met betrekking tot het beheer van administratieve dossiers en stukken.

De Raad wijst erop dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

De vraag of de indiener van aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Het in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument moet dus worden voorgelegd op het ogenblik van de indiening van de aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over een dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde (RvS 24 juli 2013, nrs. 224.392 en 224.393).

Verzoekster betwist niet dat zij haar paspoort – dat zij blijkbaar in haar bezit heeft daar het volgens haar in eerdere verblijfsaanvragen reeds werd voorgelegd – niet heeft voorgelegd op het ogenblik van het indienen van haar verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1. Het is aan verzoekster om bij haar verblijfsaanvraag de nodige documenten aan te brengen opdat de gemachtigde kan beoordelen of zij aan de wettelijke voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoet. De verplichting die in casu rust op verzoekster, kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster bijgevolg toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en het vereiste identiteitsdocument, bvb. haar paspoort, voor te leggen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekster voorlegde op datum van het indienen van de aanvraag. Waar de gemachtigde op goede gronden vaststelt dat verzoekster niet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde heeft voldaan, kan worden afgeleid dat verzoekster nalatig was of zich onvoldoende informeerde, maar niet dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskenning van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid. De bewijslast inzake het aantonen van de identiteit in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt geheel bij verzoekster. Het is niet aan de gemachtigde om enige twijfel omtrent een onzekere identiteit weg te nemen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

De Raad benadrukt dat elke zaak individueel moet worden beoordeeld. In zoverre verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient de Raad op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde hebben. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verzoekster aangehaalde rechtspraak.

Uit de bespreking van het middel is op afdoende wijze gebleken dat verzoekster geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Evenmin blijkt dat verzoekster een geldige motivering heeft voorzien die toelaat haar vrij te stellen van de documentaire identiteitsvoorwaarden. In deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of onredelijke wijze haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

Verder toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde een andere invulling aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop deze voorwaarde dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

Voor wat betreft de schending van de omzendbrief van 21 juni 2007, moet worden vastgesteld dat verzoekster zelf stelt dat deze omzendbrief geen bindend karakter heeft. Een eventuele niet naleving

van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan bijgevolg niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (cf. RvS 28 juni 2006, nr. 160.736).

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch een miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De Raad stelt ten slotte vast dat er geen middelen worden aangevoerd tegen het bestreden bevel, zodat dit gehandhaafd blijft.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES